

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/5/2016
Identifikačné číslo spisu: 8015200450
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8015200450.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: MT PLUS TRADE s.r.o., so sídlom Komjatická 1455/35, 940 01 Nové Zámky, IČO: 36 815 471, právne zastúpený: Mgr. Radoslavom Rigom, LL. M., advokátom a konateľom IURISTICO s.r.o., so sídlom advokátskej kancelárie Štefánikova 26, 040 01 Košice, proti žalovanému Národnému inšpektorátu práce so sídlom v Košiciach, Masarykova 10, 041 01 Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2015/2252 O-589/2014 zo dňa 18. februára 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/17/2015-34 zo dňa 24. septembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/17/2015-34 zo dňa 24. septembra 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2015/2252 O-589/2014 zo dňa 18.02.2015 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Inšpektorátu práce Prešov č. P: 27/2014-R S/3069/18925/14 zo dňa 03.11.2014.

Krajský súd vychádzal z jednoznačne zisteného skutkového stavu zisteného prvostupňovým správnym orgánom na úseku inšpekcie práce, ktorého pracovníci Inšpektorátu práce Prešov zistili porušenie povinností žalobcu pri vykonaní inšpekcie práce v dňoch 23.07.2013 až 13.09.2013. Inšpekcia práce vykonávaná Inšpektorátom práce Prešov na prevádzke žalobcu MP PLUS TRADE s.r.o., Levoča - Levočské Lúky bola vykonaná v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o inšpekcii práce v dňoch 23.07.2013 do 13.09.2013, o čom bol vyhotovený Protokol č. IPV-52-04-2.2-P-E22-13 zo dňa 05.08.2013 v znení jeho Dodatku č. 1 zo dňa 05.09.2013. Ako vyplýva z Dodatku č. 1 k protokolu zo

dňa 05.09.2013 inšpektor práce v bode I. B (1) konštatoval jediný nedostatok, a to porušenie povinností žalobcu ako zamestnávateľa predložiť požadované doklady inšpektorom práce.

Podľa názoru krajského súdu skutkový stav vo veci prvostupňový správny orgán -inšpektorát práce zistil dostatočne, náležite s dôrazom na ustanovenie § 46 a § 47 ods. 3 zákona o správnom konaní. Prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí, ktoré po zistení skutkového stavu aj dôsledne odôvodnil uviedol presné skutočnosti, na základe ktorých po zistení skutkového stavu prvostupňový správny orgán prijal právny záver a následne za porušenie povinností žalobcom - nepredloženia požadovaných dokladov inšpektorom práce, uložil pokutu vo výške 1.000 € podľa príslušného ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 125/2006 Z.z.).

Aj krajský súd dospel k záveru, že predmetná pokuta bola uložená žalobcovi za nepredloženie požadovaných podkladov, konkrétne správ o odborných prehliadkach a odborných skúškach inšpektorom práce a stotožnil sa s dôvodmi uloženia, ako aj výškou uloženej pokuty za porušenia, ktorých sa dopustil žalobca počas vykonávania predmetnej inšpekcie práce podľa ustanovení zákona č. 125/2006 Z.z., tak ako to bolo deklarované v rozhodnutiach obidvoch správnych orgánov. Správne orgány totožne dospeli k záveru, že aj keď vo vyžiadaní zo dňa 22.07.2013 nebola stanovená lehota na predloženie podkladov, bolo povinnosťou žalobcu ako účastníka správneho konania reagovať na predmetnú výzvu a predložiť doklady, ktoré inšpektorát práce od neho žiadal. Tvrdenia a námietky uvádzané žalobcom jednak v odvolaní, ako aj v žalobe sú aj podľa názoru krajského súdu bezpredmetné, pretože ako účastník konania bol povinný reagovať na túto výzvu, resp. reagovať na Dodatok č. 1 k protokolu z 05.08.2013, vypracovaný dňa 05.09.2013 a splniť opatrenia uvedené v Dodatku č. 1 v bode č. 1 k protokolu, bezodkladne odo dňa prevzatia protokolu.

V súlade s ustanovením § 12 ods. 2 písm. d) a ods. 3 zákona č. 125/2006 Z.z. nariadil týmto opatrením inšpektorát práce Dodatkom č. 1 odstrániť nedostatok bezodkladne odo dňa prevzatia protokolu t. j. Dodatku č. 1 k protokolu. O odstránení uvedeného nedostatku bolo povinnosťou kontrolovaného subjektu písomne informovať inšpektorát práce v lehote 30 dní odo dňa prevzatia protokolu. Reakcia právnej zástupkyne JUDr. Vlasty Suchanovej listom zo dňa 20.09.2013 doručeným Inšpektorátu práce Prešov 24.09.2013, ktorého prílohou bol záznam o vykonanej údržbe strojného zariadenia a regulačnej stanice zo dňa 09.04.2013 - 10.04.2013 vykonanej Ľubomírom Škovirom - TATRAREGULA, Nová Vieska bol len čiastočným splnením uvedeného nedostatku pod bodom 1 opatrenia, ktoré je uvedené v Dodatku č. 1 k protokolu zo dňa 05.09.2013. Týmto konaním žalobca nesplnil povinnosť uloženú mu predmetným opatrením, čo skonštatoval aj krajský súd.

Čo sa týka námietky žalobcu uvádzanej v žalobe, že si nemohol plniť povinnosti stanovené inšpektorom práce, lebo nebola uvedená lehota vo výzve zo dňa 23.07.2013 krajský súd argumentoval vyššie uvedenou úvahou, pričom sa jednoznačne stotožňuje s právnym názorom uvedeným správnymi orgánmi a pokiaľ žalobca tvrdí, že došlo k pochybeniu v dôsledku nestanovenia primeranej lehoty, pričom svoju námietku opiera o obsah ustanovenia § 27 ods. 1 Správneho poriadku, resp. o lehotu uvedenú v § 55 O. s. p. krajský súd poukázal na to, že s poukazom na obsah ustanovenia § 16 ods. 2 písm. a) zákona č. 125/2006 Z.z., z ktorého nevyplýva, že by inšpektor práce mal povinnosť určovať vo vyžiadaní dokladov lehotu na ich predloženie, a preto ani neurčenie tejto lehoty vo výzve zo dňa 22.07.2013 nezbavuje žalobcu ako zamestnávateľa splnenia si jeho povinností, a to predložiť poskytované podklady inšpektorovi práce tak, ako to inšpektor práce vyžiadal v konkrétnej výzve zo dňa 22.07.2013 doručenej žalobcovi 25.07.2013.

Z predmetného konkrétneho ustanovenia § 16 ods. 2 písm. a) zákona č. 125/2006 Z.z. jednoznačne vyplýva, že žalobca bol ako zamestnávateľ povinný na požiadanie poskytnúť inšpektorátu práce, alebo inšpektorovi práce všetky podklady alebo informácie potrebné na výkon inšpekcie práce vrátane prvopisov, dokladov a technických nosičov dokladov. Preto ani následné čiastočné splnenie ho nezbavilo tejto povinnosti a tak, ako už krajský súd vyššie uviedol k tejto námietke sa aj krajský súd

stavia jednoznačne odmietavo, pretože povinnosť žalobcu bezpochyby vyplývala zo zákona č. 125/2006 Z.z. K tejto námietke krajský súd zdôraznil, že pri stanovení porušenia povinností žalobcu a následného uloženia sankcie prvostupňový správny orgán jednoznačne vychádzal zo skutkového záveru a konštatovania, že žalobca si nesplnil povinnosť uloženú mu prvostupňovým správnym orgánom, a to predložiť doklady, ktoré od neho inšpektor práce žiadal. Nebola mu uložená sankcia za nedodržanie lehoty. Z tejto skutočnosti má krajský súd jednoznačne za to, že námietka žalobcu ohľadom nemožnosti uloženia pokuty za nesplnenie si povinnosti, pretože nebola uložená žalobcovi lehota, je bezpredmetná.

V konaní o uložení pokuty zo strany Inšpektorátu práce Prešov, ako aj následne žalovaného ako odvolacieho orgánu bolo bezpochyby preukázané, že žalobca vyžiadanie požadovaných dokladov zo strany inšpektorátu práce obdržal, táto skutočnosť je nepochybne preukázaná doručením tejto výzvy z 25.07.2013 žalobcovi.

K námietke žalobcu, že v čase vykonania inšpekcie práce, a teda aj v čase uloženia pokuty požíval status zamestnávateľa dokazuje podľa krajského súdu jeho výkon práce a súčasne aj elektronický výpis zo sociálnej poisťovne, podľa ktorého žalobca od 23.10.2007 zamestnával na základe pracovnej zmluvy fyzickú osobu W.. Podľa zistených skutočností nie je dôvod, aby na neho nemohlo byť aplikované ustanovenie § 16 ods. 2 písm. a) zákona č. 125/2006 Z.z. a následne s týmto obsahom ustanovenia aj súvisiace ustanovenie § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z.z.

Pokiaľ bolo pri inšpekcii práce, vykonávanej v objekte, ktorého vlastníkom bol žalobca zistené, že sa v ňom nachádza plynové zariadenie, ktoré je funkčné, mal žalobca, povinnosť zabezpečiť jeho činnosť v súlade s právnymi predpismi platnými v čase výkonu inšpekcie práce a to konkrétne v súlade s ustanovením § 8 písm. d) Vyhlášky Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 508/2009 Z.z. (ďalej len „vyhlášky“), ktorou sa ustanovujú podrobnosti na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci s technickými zariadeniami, tlakovými, zdvíhacími, elektrickými a plynovými a ktorou sa ustanovujú technické zariadenia, ktoré sa považujú za vyhradené technické zariadenia v znení predpisov účinných v čase výkonu inšpekcie práce, t. j. 23.07.2013.

V zmysle uvedeného ustanovenia vyhlášky zamestnávateľ, resp. fyzická osoba, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom a iné osoby podľa tohto zákona, ktorý na plnenie svojich úloh používajú technické zariadenie zabezpečia bezpečnosť technického zariadenia, ak pri jeho prevádzke dodržiavajú bezpečnostnotechnické požiadavky a zabezpečia vykonanie kontroly stavu bezpečnosti stavu technického zariadenia podľa § 9 vyhlášky. V danom konkrétnom prípade u žalobcu teda nie je rozhodujúce, či zariadenie zamestnávateľ používa na podnikateľské účely a prevádzkuje ho svojimi zamestnancami, alebo nie, ale ten fakt, že zariadenie je funkčné a tým pádom prevádzkované, z čoho vyplývajú žalobcovi ako prevádzkovateľovi a vlastníkovi tohto zariadenia určité povinnosti. Žalobca existenciu technického zariadenia počas konania nijako nespochybňoval, čo preukázal dodatočným predložením zápisu o odbornej prehliadke a stav o odborných skúškach plynového zariadenia BPL - RS zemného plynu, RS 1200/2/1 440, výrobné č. 3559/1983 DN50/150, ktoré boli revíziým technikom vyhotovené na žiadosť žalobcu.

Ďalej bolo zistené inšpektormi práce, že žalobca pokiaľ postupoval v súlade so spomínanou vyhláškou takto nepriamo deklaroval, že je dôvodné požadovať od neho splnenie povinnosti ustanovenej v citovanom ustanovení § 9 vyhlášky, ktoré môže byť ako súčasť dodržiavania predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci predmetom kontroly inšpektorátu práce. Inšpektorát práce ani podľa názoru krajského súdu rovnako ako to vyslovil žalovaný, v žiadnom prípade neprekročil rámec svojich kompetencií ak od žalobcu ako prevádzkovateľa vyhradených technických zariadení umiestnených na jeho prevádzke v Levoči - Levočské Lúky žiadal predloženie správ o vykonaní kontroly stavu bezpečnosti týchto zariadení s cieľom zistiť, či sú spôsobilé na ďalšiu bezpečnú prevádzku.

K námietke žalobcu, že nebol oznámený začiatok a dôvod uskutočnenia inšpekcie, krajský súd poukázal na tú skutočnosť, že súčasťou každého výkonu inšpekcie práce má byť v zmysle vnútorných noriem aj kontrola dodržiavania zákazu nelegálneho zamestnávania, ktorá by mohla byť v dôsledku

predchádzajúceho ohlásenia zmarená. V tomto konkrétnom prípade inšpektor práce zistil neprítomnosť zamestnancov na prevádzke až na mieste, t. j. pri začiatku výkonu inšpekcie práce 23.07.2013, pričom následne upovedomenie žalobcu o tom, že sa vykonáva inšpekcia práce nemohlo s ohľadom na krátkosť času predstavovať zásah do práv žalobcu. Pokiaľ žalobca mal taký dojem mohol túto námietku kedykoľvek počas správneho konania voči prvostupňovému správne konaniu uplatniť. Jednak vo vyjadrení k protokolu, ako aj následne v písomnej korešpondencii, nič také však žalobca nevykonával.

K ďalšej námietke žalobcu týkajúcej sa nesprávneho posúdenia závažnosti zisteného nedostatku v postupe a rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu pri finančnom postihu žalobcu v sume 1.000 € aj podľa názoru krajského súdu je výška uvedenej pokuty adekvátne konaniu, ktoré bolo posúdené ako porušenie povinnosti žalobcu, a to jednak z dôvodu úplnej ignorancie výkonu inšpekcie práce inšpektormi práce Prešov počnúc dňom 23.07.2013, ako aj písomnou výzvou na predloženie dokladov a následným písomným vyjadrením s predložením čiastočných dokladov. Podľa názoru krajského súdu žalobca začal reagovať na skutočnosť, že mu má byť uložená pokuta vo výške 1.000 € až po oznámení začatia správneho konania vo veci uloženia pokuty podľa príslušných ustanovení zákona č. 125/2006 Z.z. Podľa názoru krajského súdu prvostupňový správny orgán dôsledne a po zvážení všetkých závažností zisteného nedostatku rozhodol o uložení sankcie vo výške 1.000 € ako adekvátneho postihu vo vzťahu ku charakteru protiprávneho konania, ktorého sa dopustil žalobca v predmetnom správnom konaní odo dňa 23.07.2013 až do samotného vydania prvostupňového rozhodnutia.

Krajský súd je názoru, že výška pokuty zo strany prvostupňového správneho orgánu s prihliadnutím na zákonné kritéria, ktoré sú presne stanovené v ustanovení § 19 ods. 6 zákona č. 125/2006 Z.z. plne zdôvodnená. Inšpektorát práce ako prvostupňový správny orgán svoje oprávnenie ukladať pokuty využil v súlade s ustanovením § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z.z. a následne rozhodol o sankcii žalobcu za skutok, ktorý jednoznačne vykazoval znaky správneho deliktu. Čo sa týka výšky uloženej sankcie, túto dôsledne v súlade s príslušným ustanovením § 19 ods. 6 zákona č. 125/2006 Z.z. odôvodnil a uviedol všetky skutočnosti, ktoré ho k uloženiu sankcie práve vo výške 1.000 € voči žalobcovi viedli. Pokiaľ by takto správne orgány nepostupovali vo vzťahu k povinnostiam žalobcu, úloha inšpektorov práce by v praxi stratila svoju dôležitú úlohu a opodstatnenie a k povinnostiam by aj iné fyzické a právnické osoby pristupovali benevolentne. Preto poukaz žalobcu na nález Ústavného súdu SR, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu SR považuje v tejto veci za neaplikovateľný.

Krajský súd dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán náležite zistil skutkový stav veci a z tohto následne vyvodil správny právny záver, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil aj žalovaný ako odvolací orgán. Postupom a vydanými rozhodnutiami správnych orgánov podľa súdu nedošlo k porušeniu práv žalobcu.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom konania právo na ich náhradu nepriznal.

Vo včas podanom odvolaní žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca v podanom odvolaní namietal rovnaké skutočnosti ako v podanej žalobe.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny. K námietkam žalobcu uviedol, že sú rovnaké ako žalobné dôvody, s ktorými sa už raz vysporiadal vo svojom vyjadrení k podanej žalobe. Žalobca podľa názoru žalovaného neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé zvrátiť závery inšpekčných orgánov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie

žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 24.09.2015. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadiť pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.03.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 12 ods. 1 písm. d) zákona č. 125/2006 Z.z. inšpektor práce je pri výkone inšpekcie práce oprávnený požadovať predloženie dokumentácie, záznamov alebo iných dokladov potrebných na výkon inšpekcie práce a požadovať ich kópie.

Podľa § 16 ods. 2 písm. a) zákona č. 125/2006 Z.z. zamestnávateľ je na požiadanie povinný poskytnúť inšpektorátu práce, alebo inšpektorovi práce všetky podklady alebo informácie potrebné na výkon inšpekcie práce vrátane prvopisov, dokladov a technických nosičov údajov.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z.z. inšpektorát práce je oprávnený uložiť pokutu, ak tento zákon neustanovuje inak, zamestnávateľovi za porušenie povinností vyplývajúcich z tohto zákona, z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a) prvom bode až treťom bode a šiestom bode alebo za porušenie záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv až do 100 000 eur, a ak v dôsledku tohto porušenia vznikol pracovný úraz, ktorým bola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví, najmenej 33 000 eur,

Podľa § 19 ods. 6 zákona č. 125/2006 Z.z. inšpektorát práce pri ukladaní pokuty podľa odsekov 1 a 2 zohľadňuje jej preventívne pôsobenie a pri určovaní výšky pokuty prihliada najmä na

- a) závažnosť zisteného porušenia povinností a závažnosť ich následkov,
- b) počet zamestnancov zamestnávateľa a riziká, ktoré sa vyskytujú v činnosti zamestnávateľa,
- c) počet nelegálne zamestnaných fyzických osôb, ak ide o uloženie pokuty podľa odseku 2 písm. b),
- d) skutočnosť, či zistené porušenie povinností je dôsledkom neúčinného systému riadenia ochrany práce u zamestnávateľa alebo či ide o ojedinelý výskyt nedostatku,
- e) opakované zistenie toho istého nedostatku.

Podľa § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z.z., na konanie podľa § 4 písm. e), § 6 ods. 1 písm. b), d) a e), § 7 ods. 3 písm. d), e), i) a t), ods. 8 písm. b) a ods. 9, § 12 ods. 2 písm. d) až f), § 19 a § 20 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, najvyšší súd zistil, že Inšpektorát práce Prešov, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. P: 27/2014-R S/3069/18925/14 zo dňa 03.11.2014. uložil žalobcovi pokutu vo výške 1.000 € podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z.z. a podľa § 46 zákona o správnom poriadku za porušenie povinností ustanovených v § 16 ods. 2 písm. a) zákona č. 125/2006 Z.z. tým, že žalobca porušil povinnosť poskytnúť inšpektorovi práce na požiadanie všetky podklady potrebné na výkon inšpekcie práce na základe vyžiadania zo dňa 22.07.2013, ktoré mu bolo preukázateľne doručené dňa 25.07.2013, a to konkrétne správy o odborných prehliadkach a odborných skúškach vyhradených technických zariadení plynových umiestnených objekte žalobcu Levočské Lúky. Uvedené skutočnosti boli zistené pri výkone inšpekcie práce u žalobcu od 23.07.2013 do 13.09.2013.

Na odvolanie žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím č. OPS/BEZ/2015/2252, O-589/2014 zo dňa 18.02.2015 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie zamietol.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmto rozhodnutiam predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj žalobcom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov na základe ktorých krajský súd rozhodol.

Po preskúmaní veci Najvyšší súd SR konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu, ktorým zamietol žalobu je vecne správne. Odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako krajský súd a správne orgány, že pokutu vo výške 1.000 € uložil žalovaný žalobcovi za nepredloženie požadovaných podkladov, konkrétne správ o odborných prehliadkach a odborných skúškach inšpektorom práce. Žalobca počas inšpekcie práce od 23.07.2013 do 13.09.2013, o ktorej bol informovaný dňa 25.07.2013, kedy si prebral vyžiadanie inšpektora práce zo dňa 22.07.2013, nepredložil doklady, ktoré od neho inšpektor práce preukázateľne vyžiadala. Odvolací súd konštatuje, že aj keď vo vyžiadaní zo dňa 22.07.2013 nebola stanovená lehota na predloženie dokladov, bolo povinnosťou žalobcu reagovať na predmetnú výzvu a doklady, ktoré od neho inšpektorát práce žiadala, aj predložiť.

Žalobca tak svojím konaním, resp. nekonaním, porušil povinnosť vyplývajúcej mu z ust. § 16 ods. 2 písm. a) zákona č. 125/2006 Z.z., a teda nepredložil inšpektorovi práce konkrétne doklady, na základe preukázateľne doručeného vyžiadania zo dňa 25.07.2013, a túto povinnosť si nesplnil ani do ukončenia inšpekcie práce dňa 13.09.2013. Žalobca si svoju povinnosť nesplnil ani na základe nariadenia inšpektora práce, ktoré je uvedené v Dodatku č. 1 zo dňa 05.09.2013, ktorý bol žalobcovi preukázateľne doručený dňa 10.09.2013, podľa ktorého bol žalobca povinný splniť svoju povinnosť bezodkladne. Žalobca svoju povinnosť čiastočne splnil dňa 24.09.2013, kedy bola časť dokladov žalobcom predložená. K nesplneniu povinnosti žalobcu predložiť vyžiadané doklady najvyšší súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia v tejto časti je plne vyčerpávajúce a logicky odôvodnené. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby najvyšší súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne

skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Odvolací súd sa rovnako stotožnil aj s dôvodmi uloženia sankcie, ako aj s uloženou výškou pokuty za spáchaný správny delikt. Správne orgány pri určení výšky sankcie správne postupovali v súlade s § 19 ods. 6 zákona č. 125/2006 Z.z., keď uviedli všetky skutočnosti, ktoré brali do úvahy pri ukladaní pokuty a následne určili pokutu podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z.z. vo výške 1.000 €, čo je na spodnej hranici sadzby.

Po preskúmaní podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že s opakovanými právnymi námietkami odvolateľa, ktoré sú rovnaké ako v podanej žalobe, sa krajský súd v rozhodnutí dôkladne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto opakujúce sa námietky uvedené v odvolaní vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd SR podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods.1 a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.